

אימתי בצלותא דעמידה. מיד איתמר בחיון, (יחזקאל א כה) בעמדם תרפינה כנפיהם.

בההוא זמנא, איהו יהו"ה בהיכליה, כגוונא דא יאהדונה"י. בההוא זמנא, מאן דבעי למישאל שאלתיה, ישאל. הדא הוא דכתיב, (דברים לב ז) שאל אביך ויגדך. (תהלים ב ח) שאל ממני ואתנה גלים נחלתך. והבן שואל מאביו, באמצעות דצלותא. בההוא זמנא דאיהו יהו"ה בהיכליה, (ישעיה כח ט) אז תקרא וה' יענה.

ואית נימין דשערא, דההוא דאיתמר ביה (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חיוור ושער רישיה כעמר נקי. וכלהו רחמי. לית נימא דלא אית ליה מבושא, ודא י'. נימא אריכא דא ו'. קמיטא ה' זערא. אריכא וקמיטא לתפא, דא ה' עילאה, דאית בה דינא ורחמי. דקמיטא ולא אריכא, דא ה' תפאה, דאיהו פלא דינא.

וכר נימא ונימא, איהו עלמא שלימא, ועלייהו איתמר (שה"ש ו ח) ועלמות אין מספר. בגין דא אמרו מארי מתניתין כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו. ואיהו נימא חדא דקודשא בריך הוא, עלמא שלימא. ובגינה אתמר, דקודשא בריך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה.

וצלותא דשחרית, כד סלקא כל אלין מארי דדינא, כלהו רחמי, ולא מעפבין לה לאעלא. שערא ירוקא, לית תמן דינא כלל. כל נימין ירוקין שפירין, כלילין מחוור וסומק, אינון כלהו רחמי. וכד סלקא צלותא בהון, כלהו חיילין דנימין מקבלין לה בחדוה ורחימו. שערא אוכמא שפירא, כל נימין דיליה, אתקריאו עולמות דיליה. הדא הוא דכתיב, (שם) ועלמות אין מספר, ואינון חיילין דשבת. וצלותא דשבת, איהי שקילא לאורייתא. וכמה תלי תלים דתליין מינה אתקריאו קוצותיו תלתלים.

שערא חורא מסטרא דחסד. סומקא, מסטרא דגבורה. שערא ירוקא, מסטרא דתפארת. אוכמא, מסטרא דמלכות. דאיתמר בה (שה"ש א ה) שחורה אני ונאווה. הרי ארבע תקונין דשערא, דשריית עלייהו יהו"ה. תליסר תיקונין ואינון דתליין משערא, תלת לכל סטר, לארבע סטרין, ואינון וא"ו. עלייהו איתמר (שם ה יא) קוצותיו תלתלים. לעילא ברישא, בפלגו דרישא, מתפלגין אורחין בשערא, לתלתין ותריין שבילין, בחושפן יו"ד ה"א ה"א. וכלהו שבילין אינון בנימא, דאיהו מוחא. ואלין

תיקוננין אינון ברישא דהווא גופא דגן עדן, וכלהו תיקוננין אית ביה, עד
הכא יראי אלהים.

אנשי אמת, בדיוקנא דאנפין, בחוטמא, בשרטוטין דמצחא, בדיקנא
דאנפין, בקריצין דעל עינין.

תא חזי, תלת שותפין אינון, אדם דבריא, אדם דיצירה, אדם דעשיה.
אדם דבריא, איהי נשמתא, בה חשיב פר נש, ודא עולם המחשבה
ודאי אתקריאת. רוח, אדם דיצירה, עולם הדיבור, כד אתלבש ביה
מחשבה, בה חשיב, וציר ציורין דשרטוטין ודיוקנין. ואף על גב דחשיב
לון, לית רשו לאפקא לון מההוא חילא דאיתמר ביה מהכח אל הפועל,
עד דאתלבשו נשמתא ורוחא בנפשא, ובה אפיקו פלא לפועל. בגין
דנפשא איהו עולם המעשה.

ובה רוחא בטש במצחא ועביד שרטוטין. בטש בעינין, ועביד קריצין.
בטש בעינין, ועביד גווננין. בטש באנפוי, ועביד גווננין ותיקוננין.
נחית לתתא, בטש בידין, ועביד שרטוטין. בטש באברים פלהו דגופא,
ועביד דיוקנין. ולית חילא למחשבה ולא רוחא לאפקא חילא לעובדא,
בלא נפשא.

ועם כל דא דתלת שותפין אלין בפר נש, לית מחשבה דאית לה חילא
לחשוב בלא שכינתא עילאה, דתמן חכמה. ולא רוחא דאית ליה
רשו לציירא בלא תפארת, דאיהו כליל שית ספירן. ונפשא לית לה חילא
למיעבד עובדא בלא מלכות, דאיהו מעשה בראשית, עלה איתמר (בראשית
א כד) תוצא הארץ נפש חיה.

אבל בריאה באלהים דאיהי בינה, הדא הוא דכתיב, (שם א א) בראשית ברא
אלהים. (שם א טז) ויברא ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים. (שם
א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו. הוי"ה איהו ביצירה, הדא הוא
דכתיב, (שם א ג) יהי אור ויהי אור. יהי רקיע. בכל אתר ויהי כן, איהו
תפארת כליל שית סטרין, הוא טוב דכל יומי בראשית, והוא ציר יצר
הטוב, דאיתמר ביה (שם ב ז) ויצר ה' אלהים. ביצירה תשפח יהו"ה.
מאן דבעי למיפעל עשיה, מאלין מלאכין דממנן על צלותין, לית ליה
רשו למיעבד עובדא בצלותא, אלא בעובדין טבין דתליין במעשה,
דבהון נחית שכינתא עליה, דאיהו עולם המעשה, דאיהו מעשה בראשית,
דאיהו פועל.

ובינה פח, כ"ח אתון דקרא קדמא דבראשית, כ"ח מ"ה, דאיהו חכמה,
מחשבה. יהו"ה אלהינו יהו"ה כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. פעולה דהאי

פח לאו איהי, אלא במעשה, דאיהי פועל אדנ"י ודא איהו מהפח אל הפועל. והפועל לית ליה חילא למיפעל (דף מג ע"א) בלא דיבור, דאיהו יהו"ה תפארת, דכליל פלא.

הבא לית קיצוץ ופירוד במחשבה ודבור ומעשה. תפארת כליל פלא, והכי אתכליל פלא בבינה. והכי אתכליל פלא במלכות.

מחשבה מבינה ולעילא עד אין סוף, ומינה לתתא עד אין תכלית. דבור בתפארת, מעילא לתתא ומתתא לעילא. עשייה במלכות, מתתא לעילא ומעילא לתתא.

מחשבה למהוי בה פר נש חשיב בבורא עלמין, ליחדא שמייה עד אין סוף ועד אין תכלית, ואיהו ברא בבינה. הךא הוא דכתיב, (ישעיה מו כו) וראו מי ברא אלה. מי ודאי.

דבור לאתעסקא ביה באורייתא, ולמנדע מניה יוצר הפל, דעליה איתמר יוצר אור. ולית אור אלא תורה. הךא הוא דכתיב, (משלי י כג) פי נר מצוה ותורה אור. ודא איהו יוצר, דצייר ביה בפר נש אנפין ועיינין ואודנין וחוטמא ופומא, לאתעסקא באורייתא, ולמנדע ליה מינה.

בגוונא דא צייר פומא, למלא באורייתא. צייר עיינין, לאסתכלא בנהורא דאורייתא. צייר ביה אודנין, למשמע בהון פתגמי אורייתא. אלין אינון שית סטרין דכליל תפארת, תרין עיינין, תרין אודנין, פומא ולשון.

צייר חוטמא, ובה (בראשית ב ז) ויפח באפיו נשמת חיים, למהוי חשיב בה ביחודא, כמה דאיתמר, (ישעיה מד כד) אנכי ה' עשה כל, דא שכנתא תתאה. מניה יהיב בפר נש נפש השכלית, למנדע מינה בכל עובדין דאורייתא, דאינון פיקודין דאורייתא, לההוא דאתקרי עושה כל.

ואינון תלת קטירין, דיהיב בפר נש. נשמה השכלית, למנדע בה לעושה כל עלמין, דאיהו אומר ועושה, מדבר ומקיים, ואיהו בורא יוצר ועושה. פלא חד. איהו מלגיו, איהו אפיק פלא מכח לפועל. ואיהו משנה עובדוי, וביה לית שנוי.

ואיהו הוא דמסדר כל ספיראן, ואית בספירן, מנייהו, רב ובינוני וזעיר, כל חד על סדורו, וביה לית סדר. ואיהו ברא פלא בבינה, ולית מאן דברא ליה. איהו צייר ויצר פלא בתפארת, וליה, לית ציור וצייר. איהו עביד פלא במלכות, ולית מאן דעביד ליה.

ובגין דאיהו באלין עשר ספירן מלגו, דבהון ברא וצייר ועבד פלא, שוי תמן יחודיה, לאשתמודעא ליה תמן. וכל מאן דאפריד בשום ספירה

מחברתה מאלין עשר ספירן, דאתקריאו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, פאלו אפריד ביה.

ואיהו דמייחד י' בה' ו' בה', ולא אתקריאו יהו"ה, אלא ביה. וכן אדנ"י. וכן אהי"ה. וכן אלהי"ם. ומיד דאסתלק מתפן, לית ליה שם ידיע. ואיהו דקשיר כל מרפכות דמלאכיא, וקשיר לון פחדא. וסביל עילאין ותתאין. ואם הוא אסתלק מנייהו, לית לון קיומא, ולא ידיעה, ולא חיים. לית אתר דלאו איהו תפן, לעילא עד אין סוף, ולתתא עד אין תכלית, ולכל סטרא לית אלוה בר מניה.

אבר עם כל דא דאיהו בכל אתר, בריאה יצירה ועשיה דיליה לא שוי, לא בכורסיא, ולא במלאכיא, ולא בשמיא, ולא בארעא ובנימא, ולא בשום בריה בעלמא. בגין לאשתמודעא ליה כל בריין, אלא בספירן. ורא עוד, אלא כל בריין אינון, מנייהו על ידי בריאה, ומנייהו על ידי יצירה, ומנייהו על ידי עשיה. וספיראן, אף על גב דכלא ברא ויצר ועבד בהון, לא אתקרי בהו בריאה ויצירה ועשיה פתתאי, אלא אינון באורח אצילות. ובגין דא, פתר וחכמה ובינה ודעת דשאר בריין, לא דמי לון, הדא הוא דכתיב, (שם מ כה) ואל מי תדמיוני ואשׁוה יאמר קדוש. פגוונא דאורייתא דאתמר בה (משלי ג טו) יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה, ובורא ויוצר ועושה כלא.

אף על גב דאשתמודעא לבני נשא בעשר ספיראן, דאינון פתר עליון חכמה ובינה וכו', אתמר ביה, דאיהו חפים, ולא בחכמה ידיעא. מבין, ולא בבינה ידיעא. חסיד, ולא בחסד ידיעא. גבור, ולא בגבורה ידיעא. איהו פאר בכל אתר, ולא באתר ידיעא. איהו הוד והדר בכל אתר, ולא באתר ידיעא. איהו צדיק, ולא באתר ידיעא. איהו מלך, ולא במלכותא ידיעא.

איהו אחד, ולא בחושפן. פגון אחד, דסליק תלת עשר מכילן. ואף על גב דלאו איהו לבר מפלא, איהו סביל עילאין ותתאין, וסביל כל עלמין, עד דלית סוף ולית תכלית, ולית מאן דסביל ליה.

בר מחשבתין לאן למחשב ביה, ולית חד מנייהו דינדע לאשגא ליה. ואפילו שלמה דאתמר ביה (מ"א ה יא) ויחפם מפל האדם, בעא לאשגא ליה במחשבתיה, ולא זכיל. ובגין דא אמר, (קהלת ז כג) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני.

למאן דאיהו מחיה ביהו"ה, לית מאן דקטיל ליה, ולמאן דאיהו ממית באדנ"י, לית מאן דמחיה ליה. ואלין אתנון לית בהו חיי ומיתה.